

Άτιτλο

Χωρίς τίτλο θα παραμείνει το σημερινό μου σημείωμα. Δεν υπάρχει παράσταση για να του δανείσει τον τίτλο της. Η περίοδος της θεατρικής ανομβρίας δεν θα κρατήσει πολύ, από την αρχή του Ιουλίου οι παραστάσεις θ' αρχίσουν να πέφτουν βροχή. Έχω έτοιμο τον οδικό μου χάρτη, ξέρω πού θα είμαι στις 2, στις 7, στις 9, στις 12, στις 13, στις 16, στις 23 και στις 28 Ιουλίου. Τόσες φορές ο γύρω κόσμος θα χαθεί στο σκοτάδι και θα φωτιστεί μια σκηνή. Εκείνος ο φωτισμένος κόσμος θα μας παραλάβει, θα μας περιλάβει, θα γίνουμε μέρος του. Δηλαδή, αναλύοντας τον εθισμό μου, τώρα που έχω ευκαιρία να το κάνω, τώρα που δεν έχω δει παράσταση για μέρες και που δεν με έχει παραλάβει κανείς, μήπως το θέατρο είναι ένας τρόπος να χάνεται στο σκοτάδι ο γύρω κόσμος, ο πραγματικός, όπως μάθαμε να τον λέμε; Δεν ξέρω αν παρουσιάζω τάσεις φυγής από την πραγματικότητα, αλλά αισθάνομαι πως σε θεατρικά άγονες περιόδους, τα στοιχεία της επικαιρότητας λαμβάνουν μεγαλύτερες διαστάσεις στη ζωή μου απ' ό,τι θα ήθελα να τους παραχωρήσω. Εξάλλου, η πραγματικότητα του καθενός μας είναι υποκειμενική και η δική μου (θέλω να) περιλαμβάνει συνεχείς μεταβάσεις στους παράλληλους κόσμους, προτεινόμενους από προικισμένους με χάρισμα να δημιουργούν ανθρώπους.

Ο Ιούλιος θα μας φέρει πολλά. Θα δούμε τη Μαριάννα Καυκαρίδου στην πρώτη της αναμέτρηση με πρωταγωνιστικό ρόλο στην αρχαία τραγωδία, σε σκηνοθεσία Νεοκλή Νεοκλέους. Στην ίδια παράσταση θα δούμε για πρώτη φορά τον Λέανδρο Ταλιώτη να παίζει και όχι να σκηνοθετεί. Θα δούμε πώς στο μεγάλο θεατρικό στοίχημα της Πάφου ως Ευρωπαϊκής Πολιτιστικής Πρωτεύουσας ο τρόπος του Τερζόπουλου θα συνδιαστεί με τον τρόπο της Δέσποινας Μπεμπεδέλη. Ανυπομονώ

για τη «Μήδεια» από τη Λετονία, καθώς διάβασα πως η παράσταση θεωρήθηκε ανατρεπτική από τα τοπικά μέσα. Η παράσταση του ΚΘΒΕ σε σκηνοθεσία του Τσέζαρις Γκραουζίνις θα είναι το κεντρικό γεγονός του φετινού Φεστιβάλ Αρχαίου Δράματος, αυτό που προσελκύει τα πλήθη στο Κούριο. Οι «Πέρσες» του ΘΟΚ έχουν μαζέψει γύρω τους πολλές παραθεατρικές κουβέντες, που πολύ θα ήθελα να εκτοπιστούν από θεατρικώς ουσιαστικότερες μετά την πρεμιέρα. Θέλω πολύ να δω τον Οιδίποδα του Σταύρου Λούρα, ειδικά μετά τη συνέντευξη του ηθοποιού στο «Φίλγουντ», στην οποία ονομάζει τον ήρωά του χυλιοβασανισμένο (δεν ξερω γιατί, αλλά κάποιο κουμπί ήδη πατήθηκε μέσα μου). Οι «Βάκχες» έρχονται από το Ισραήλ και οι μέχρι τώρα εμπειρίες μου από το ισραηλινό θέατρο δημιουργούν μεγάλες προσδοκίες. Αγαπώ ιδιαίτερα την «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» και η παράσταση της Μαγδαλένας Ζήρα, με κίνηση από τον Φώτη Νικολάου, θα κλείσει το θεατρικό μας καλοκαίρι. Όταν ακούω τον στερεότυπο ορισμό του θεάτρου ως καθρέφτη της πραγματικότητας δεν σκέφτομαι την αντανάκλαση στην επιφάνεια του γυαλιού, αλλά τον κόσμο στην άλλη μεριά του καθρέφτη, όπως εκείνον του Λιούις Κάρολ, τον αλλιώς, τον λειτουργούντα υπό άλλους νόμους, τον απύθμενο. Άλλωστε όσο μεγάλη παραβολική πορεία και να κάνουμε ακολουθώντας τον εκάστοτε οδηγό/δημιουργό, πάλι στην «από δω» αφετηρία θα επιστρέψουμε...

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ